העורב האפור

אגדה סקוטית

היה פעם איכר ולו שלוש בנות. הן היו חרוצות מאוד, קמו עם אור הבוקר ועשו את כל עבודות הבית.
יום אחד, כאשר יצאו לכבס בגדים בנחל הגיע עורב אפור והתיישב על העץ הקרוב.
"האם תתחתני איתי, בת האיכר?" שאל העורב את הבת הבכורה.
"לעולם לא" ענתה הבחורה "אתה עורב מכוער". הציפור נעלבה ועפה לה משם.
אך למחרת העורב האפור חזר ואמר לבת השניה "האם תתחתני איתי, בת האיכר?"
"בשום אופן לא" ענתה הבחורה "אתה עורב מכוער". הציפור כעסה יותר מאשר קודם ועפה לה בזעם.
אבל אחרי שהעורב נח בלילה, וכעסו נרגע, חשב שבפעם השלישית יאיר לו המזל פנים, וחזר למקום הקודם.
"האם תתחתני איתי, בת האיכר?" שאל העורב את הבת השלישית.
"אכן, אתחתן איתך, אתה עורב יפה" ענתה וכבר למחרת הם התחתנו.
"אשאל אותך עכשיו" אמר העורב, כאשר הם הגיעו לביתו "האם תעדיפי שאהיה עורב ביום ואדם בלילה, או אדם ביום ועורב בלילה?"
הבחורה הופתעה מאוד, כי לא חשבה כלל שהוא יכול להיות משהו אחר מאשר עורב אפור, אך היא לא אמרה זאת אלא ענתה "אני מעדיפה אותך כאדם ביום וכעורב בלילה."
וכך באמת היה. והעורב הפך לבחור נאה ביותר, אך גם לעורב אפור יפה, כפי שלא ראו עוד מעולם. הבחורה אהבה את שניהם ולא אחלה לעצמה שהדברים יהיו שונים.
במשך הזמן נולד להם בן ושניהם שמחו מאוד. אבל בלילה נשמעה מוסיקה עדינה מתקרבת לבית בו גרו, ושניהם נרדמו וישנו חזק. וכשהתעוררו בבוקר לא מצאו את הילד. הם חיפשו וחיפשו אך לא יכלו למצוא אותו, וגם אבא האיכר, שבא לבקר את בתו, התעצב מאוד. הוא פחד שיחשבו כי הוא זה

שגנב את הילד, כי לא רצה שעורב יהיה חתנו.
שנה אחרי כן נולד להם בן שני, והפעם הם שמרו היטב את הבית ואת הדלתות. אך ללא הועיל. למרות שנשבעו שלא יעצמו את עיניהם במשך הלילה, הם נרדמו כשרק נשמעה המוסיקה, וכשהאיכר בא בבוקר כדי לראות את נכדו, מצא את שניהם בוכים מרות. בלילה הילד נעלם.
וכך קרה גם בשנה הבאה, ואשת העורב הייתה אומללה כל כך שבעלה החליט להביא אותה לביתו האחר, יחד עם אחיותיה לחברה. הוא סידר מרכבה מספיק גדולה כדי להוביל את כולם ויצאו לדרך.
אך לא עברו מרחק רב כשהעורב אמר פתאום "האם את בטוחה שלא שכחת דבר מה?"
אכן שכחתי את המסרק שלי" ענתה האישה"
כשהיא ממששת בכיסיה ובאותו הרגע המרכבה הפכה לערמת עצים, הבעל הפך שוב לעורב ועף משם.
שתי האחיות חזרו הביתה, אבל האישה הלכה וחיפשה את העורב האפור, בעלה. לפעמים ראתה אותו על פסגת גבעה, ואז רצה בתקווה שתתפוס אותו. אך כשהגיעה לפסגה, הוא היה כבר בגיא בצד שני. כשהגיע לילה היא הייתה כבר עייפה מאוד וחיפשה מקום לינה. לכן שמחה כשראתה לפניה בית קטן, מלא אור, והיא מיהרה לשם.
בדלת הבית עמד ילד קטן, ולמראהו לבה התמלא שמחה, למרות שלא הבינה מדוע.
ואז מהבית יצאה אישה, הזמינה אותה פנימה, נתנה לה לאכול והכינה לה מיטה נוחה. אשת העורב נשכבה והייתה כה עייפה שנרדמה מיד. כשהשמש עלתה והיא התעוררה, נדמה היה לה כי ישנה רק רגע קט. במשך היום
היא המשיכה לרוץ אחרי העורב ושוב, כשראתה אותו על גבעה והגיעה לשם, הוא היה כבר על גבעה אחרת, וכך היה עד שהגיע הלילה.
היא התחילה שוב לחפש מקום לינה וראתה בית קטן. גם שם עמד ילד לפני הדלת, ולבה

התמלא חדווה. גם שם הזמינה אותה בעלת הבית לארוחה וללינה, ובבוקר היא המשיכה לחפש את העורב.
בסוף היום קרה שוב אותו הדבר, אך כשנכנסה לבית הקטן, בעלת הבית ששמעה את סיפורה, אמרה לה להישאר ערה, כי אולי העורב יכנס לבית, ואז תוכלי לתפוס אותו.
אלא שהבחורה הייתה עייפה מאוד אחרי יום של חיפושים, נרדמה וישנה חזק.
היא ישנה שעות רבות והעורב האפור נכנס דרך החלון והפיל טבעת על לתוך ידה. היא התעוררה מיד וניסתה לתפוס אותו, אך הוא כבר התעופף משם והיא הצליחה רק להחזיק בנוצה קטנה מהכנף שלו. בבוקר סיפרה זאת לבעלת הבית.
הוא עבר מעל גבעת רעלים" אמרה האישה"
"ואת לא תוכלי ללכת אחריו אלא אם תשימי פרסות ברזל על כפות ידיך ורגליך. אבל אני אעזור לך. לבשי את בגדי הגבר האלה, ולכי לאורך הדרך זו עד שתגיעי לנפחיה. שם תלמדי להכין פרסות ברזל לעצמך."
הצעירה הודתה לה והלכה לנפחיה. היא עבדה קשה ואחרי ימים אחדים יכלה כבר לעשות לעצמה פרסות. מוקדם בבוקר היא יצאה לגבעת הרעלים. אמנם הלכה על ידיים ורגליים מפורזלות אך נאלצה להיזהר מאוד, פן קוץ רעיל יפגע בה והיא תמות. אך כשהגיעה לפסגת הגבעה, נודע לה כי בעלה עומד לשאת לאישה בת של אדון חשוב. היא מיהרה לעיירה, שם אמור היה להתקיים נשף החתונה.
באותו היום נערך מרוץ סוסים בעיירה וקהל רב הגיע לשם. הטבח, שאמור היה להכין את ארוחת הכלולות אהב מאוד מרוצי סוסים. הוא הצטער מאוד שלא יוכל לראות את המרוץ וכשפגש אישה זרה העוברת ברחוב, לבו התמלא תקווה.
האם תרצי להכין את ארוחת הכלולות" במקומי?" שאל "אשלם לך כסף רב כאשר אחזור מהמרוץ."
היא אמנם הסכימה ובישלה את ארוחת הכלולות במטבח, סמוך לאולם הגדול, שם

התיישבו כל החוגגים. היא ראתה מהמטבח איפה התיישב החתן, שמה לפניו צלחת מלאה מרק, אך קודם זרקה לתוכה את הנוצה ואת הטבעת.
בכף המרק הראשונה הוא מצא את הטבעת וצמרמורת עברה בגופו. בכף השניה מצא את הנוצה ואז קם מהכסא.
מי בישל את המרק" שאל. הובא לפניו"
הטבח, שבינתיים חזר כבר ממרוץ הסוסים.
יתכן שהוא הטבח, אך לא הוא בישל את"
הארוחה" אמר החתן.
שאלו את הטבח והוא הודה כי אישה אחת בישלה את ארוחת הנשף, ואז קראו לצעירה לאולם הגדול.
זו האישה איתה התחתנתי" הכריז "ולא"
תהיה לי אחרת" ובאותו רגע השתחרר מהכישוף והפסיק להיות עורב.
הם שמחו מאוד וחזרו הביתה. אמנם היו צריכים לעבור את גבעת הרעל, אך היא הלכה קדימה, ואחר כך זרקה לו את הפרזול, כדי שיוכל גם הוא לעבור. הם חזרו באותה הדרך בה הצעירה הלכה קודם, ועצרו בשלושת הבתים הקטנים כדי לקחת לביתם את שלושת הילדים שאכן היו בניהם הקטנים.
***
כך מספרים הזקנים בסקוטלנד, אך מי גנב את הילדים ומה עניין המסרק שנשכח, איש לא יודע.